

BIBLIOTEKA
SHTETIT

BJH-1

245

VANGJEL
LEKA

poezi

JEHONA
E
BRIGJEVE

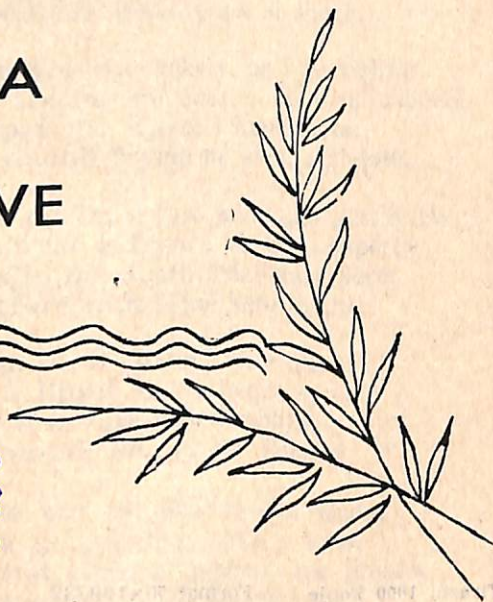
814-1
245

VANGJEL
LEKA

JEHONA
E
BRIGJEVE

poezi

SHËTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

VANGJEL
LEKA

LEHONA
E
BRIGJEVE

poezi

Tirazhi 1000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK – Shtypshkronja e Re

Tiranë, 1978

VJELËSET E AGRUMEVE

Flokët i lidhin vajzat fshatare,
shportat i varin degë më degë,
këpusin kokrrat sytsorkadhet,
ballin si hënë, faqet si shegë.

Kokërr më kokërr, pa i gërvishtur,
i mbajnë në duar, i vënë në shportë,
sepse me djersë i kanë rritur,
u dhanë frymë në zheg a shqotë.

Në dorën e tyre këndojnë gërshërët,
kokrrat e fryra i vënë në shporta.
Nxitojnë duart, s'dallohen llërët,
e çfarë nuk bëjnë këto motra.

Nga dora shatin nuk e ndajnë,
nga librat nuk i heqin sytë,
në festivale vallen mbajnë
ushtojnë këngët për Partinë.

Dhe kur në fshat të deh aroma,
nga portokallet, sfaka e xina,
vajzat ngrejnë shportat me limona,
mandilebardhat, syvetëtima.

MAJË MALIT TË ÇIKËS

Majë Çikës u ula dhe këmbët m'u varën në det,
gadishull malesh gëlqerorë, kuarcite të bardha, të
zhveshura,
majë tyre syri i diellit, poshtë deti i paanë.
Hordhitë barbare gjatë shekujve u përplasën nër
këta shkëmbinj,
na dogjën shtëpitë, plaçkitën e vranë,
por që të gjithë nër honet e thepisura ranë,
ndërsa qielli ynë mbeti gjithmonë
plot dritë dhe i qeshur.

Y J E

Gjithmonë deshëm të kishim një yll,
ta qepnim në kapele,
ta ngjitnim në bluzë,
ta puthnim me buzë.

Dhe nënat na bënin yje prej cohe.
Kur vinte pranvera e lulëzonte shega
pipthat e tyre si yje të kuqe
i këputnim nga dega
ku digjeshin shpuzë.
O, ishin yjet e pranverës,
i futnim nër flokë, i ngjitnim nër kopsa,
i mbanim në buzë!

U L L I N J T Ë

Përmbi shkëmbinj degët thellë përulen,
në gjuhë të tyre ç'thonë, nuk e di,
kujtimet janë rrënjë që nuk shkulen,
kujtimet janë rrënjë në thellësi.
Ullishta! Çfarë kujtoni ditë e natë
dhe sado pak të fryjë e egra shqotë?
Ju keni paqë haraçë përmbi shpate
të burrave luftëtarë, kockëfortë.

Në trupin tuaj ju keni mbajtur
martirë të lirisë me litar në fyt,
krimbi i mërzisë kurrë s'ju ka brejtur,
qëndresa veç ju rrit.

Stuhitë e vitet dot s'ju kërrusën,
me rrënjë zhbiruat nër shkëmbinj të e nxehtë.
Kudo lulëzoni, tani që shqotat fryjnë më fortë,
besnike të vendit të vet.

PEIZAZH NGA DHËRMIU

Ra një lis i hollë tej
gjithë ullinjtë fëshfërijnë,
ç'zëra jete që dot s'i gjej,
shpirtin krejt ma përtërijnë.

Kthehen vajzat e nxitojnë
mbuluar nga gjelbërimi,
brigjet tejpertej jehojnë,
digjet flakë perëndimi.

Nga kodrinat zbresin tufa
si kope të bardha resh,
nër tarraca, nëpër gufa,
zëri i mbrëmjes zbret e qesh.

Dhe një këngë sa vjen e rritet,
gjithë brigjet i pushton,
tis i mbrëmjes zgjatet, shtrihet,
përmbi pemët që rëndojnë.

Mbi çdo plis e gjeth e trung,
në sofat e prag lëshon,
o, një gaz të pafund
përmbi fshatin që lulëzon.

Y L B E R I

Çobani me bërruc pas dhive fërshëllente,
guaca kërmijsh piklonin me vesë.
Ylberi në dy brigje i varur po binte
në fund të nomesë.

Një botë e tërë në kreshta lëvizte,
avullonte gjeth i sfakës, këpurdhat pikonin,
dhe tufa e dhive në kor blegërinte
dhe retë jargavan në qiell shtegtonin.

Çobani vështroi në ciflat e gurit
fytyrën e tij nën dritë të ylberit.
Pika të arta si kokrrat e grurit
kullonin qimet e bërrucit nën rrezet e diellit.